

A large, stylized illustration of a young girl's face and upper body occupies the right side of the cover. She has black hair with bangs, large dark eyes, and a wide smile showing her teeth. She is wearing a red t-shirt with a purple collar. The background is a solid dark purple.

KUMIKO TITKA

MOKA

ANNE CRESGI
RAJZAIVAL

KUMIKO

TITKA

MOKA

**ANNE GRESCI
RAJZAIVAL**

Könyvmolyképző Kiadó, 2014

IDALINA

KUMIKO

Kumiko japán.
Tehetségesen fest, de
a fotózást és a divatot
is kedveli.

Idalina spanyol.
Gitározik és
fantasztikus
flamenco-énekesnő.

NAIMA

RADZSANI

ALEXA

Naima afroamerikai. Édesapja amerikai, édesanyja Afrikából származik. Szünetelt a cirkusz.

Radzsani indiai. Imád táncolni, legfőképpen hazája hagyományos táncait.

Alexa ausztrál. Lovagol, és nagy álma, hogy egyszer bajnok legyen.

KUMIKO MACUDA

NIDZSIMI MACUDA

Kumiko anyukája

CSODZSIRO MACUDA

Kumiko apukája

OSZADA

Kumiko barátnője

BUKKO

Kumiko nagypapája

NONO

Kumiko egyik unokahúga

MIVA

Kumiko másik unokahúga

MAHO

Kumiko nagynénje

OSIMA MESTER

Kumiko osztályfőnöke

JOSIFUMI MESTER

Kumiko rajztanára

RIŪTA KANNUSI

pap

**MIND MÁSONK VAGYUNK,
TEHÁT MIND KIVÉTELESEK.**

ARÁM KÖZMONDÁS

1. fejezet

A Babák ünnepe

Nidzsimi Macuda eltolta a fából és papírból készült válaszfalat, és belépett a lánya szobájába.

– Kumiko! – kiáltott fel. – Te még fel sem öltöztél?!

– Dehogynem! Ja, bocsánat, ezt elfelejtettem...

Kumiko gyorsan felhúzta ujjatlan kesztyűit.

– Tessék! Már kész is vagyok!

Kumiko titka

– Én a kimonódról beszélek. Azonnal vedd fel! Hamarosan itt lesznek az unokahúgaid, Nono és Miva.

– Én pont jól vagyok így! – tiltakozott Kumiko.

Nidzsimi összefonta a karját, és tetőtől talpig végigmérte a lányát. Kumiko fekete miniszoknyát viselt cicanadrággal, hozzá egy „Tokyo” feliratú piros-lila pólót és félkesztyűt.

- Hát igen, ez csakugyan tökéletes! –
csúfolódott Nidzsimi. – Már csak az
ormótlan piros cipőd meg egy hátzszak
hiányzik, és indulhatnál megmászni
a **Fudzsi**¹! Na gyerünk, egy-kettő,
vedd le nekem ezt a göncöt!
- Eszem ágában sincs! Ez az ünnep a de-
dósoknak van! Én már kinőttem belőle!
- A **Hina-macuri**² nagyon szép hagyo-
mány, szerencsét és boldogságot hoz
az otthonokba – válaszolta az édesanyja.
- Nono és Miva hetek óta másról sem
beszél. Nem akarsz csalódást okozni
nekik, ugye?
- Hát persze hogy várják: még csak
nyolcévesek! Jó, rendben. Átöltözöm. De
csakis az ikrek kedvéért. Mert aranyosak

1 Fudzsi (vagy Fudzsi-szan): a japánok szent vulkánja, Japán legmagasabb hegycsúcsa.

2 Hina-macuri: a Babák ünnepe, amit Japánban március 3-án tartanak.

és nagyon szeretem őket. Nem úgy,
mint az anyukájukat, akit ki nem állhatok.

– Kumiko!

– Mi az?! Hiszen te ugyanígy vagy
Mahóval! Folyton csak másokat szapul.
Mibe fogadjunk, hogy most is lesz valami
undok megjegyzése az ünnepedre?

Vagy rám. Vagy *oto-szanra*³³.

Amíg arra várt, hogy a lánya levetkőzzön,
Nidzsimi a falakra tűzött rajzokat nézegette.
Különösen egy *Oni*, egy ártó szellem vont a
magára a figyelmét, amely a hiedelem szerint
betegségeket és bajt hoz a házra. Az *Onik*
mindannak a megtestesítői, ami gonosz,
és meggátolja az emberek boldogságát.

– Látom, van egy új rajzod! – jegyezte
meg. – Fantasztikus ez az *Oni!*

Tényleg ijesztő!

3 *Oto-szan*: „apa, apuka” japánul.

– Az Maho portréja.

Nidzsiminek leesett az álla. Aztán felkacagott.

– Ó, igen! Valóban rá lehet ismerni
a kövér arcáról és a dupla tokájáról!

Aztán komolyságát visszanyerve
hozzátette:

– De azért... hm... ez nem valami szép
tőled. Talán be kellene raknod a fiókba.

– Miért? Nem szándékozom behívni
Mahót a szobámba.

Nidzsimi kézbe vette a kimonót, amit
a lánya az ágyon hagyott, felsegítette rá,
majd elöl keresztelte a két szárnyát.

A hosszú köpenyhez tartozó széles
selyemöv, az **obi**, csaknem három méter
volt. Nidzsimi szorosan Kumiko dereka köré
fogta, és hatalmas masnit kötött belőle
a hátán. Végül Kumiko belebújt a **zóri**ba,
a lábujjközes papucshoz hasonlatos
faszandálba.

– A hajad sem maradhat így. Van egy ötletem! A copfjaidat két kis kontyba tekerem és néhány hajtűvel rögzítem. Pillanatok alatt kész. Egy-két csat ide, oda... Meglátod, jó lesz. Ülj le!

Kumiko sóhajtott egyet, de szót fogadott. Anyukája belekotort a Mindenes Dobozba, hogy kerítsen pár csatot. Ahogy a neve is jelezte, a Mindenes Doboz tele volt... mindennel. Kumiko egy domború fedelű ládikát színes kollázssal vont be, amit divatlapokból kivágott képekből, mangafigurákból, régi képeslapok darabkáiból állított össze. Kumikónak remek fantáziája volt.

– Ez meg mi? – kérdezte Nidzsimi, és az ujjai hegyével egy rózsaszín műszőrméből készült fura valamit emelt ki a dobozból.
– Szerintem ez egy mókus farka, ami belélogott a festékes bödönbe – felelte

Kumiko. – A mókus annyira szégyellte a színét, hogy inkább levágta és otthagya az utcán, én legalábbis ott találtam rá.

– Miket hordasz össze! Most már a földről is felszedsz mindenféle vackot?

– Nem. Ez kivételes eset. Még nem tudom, mihez kezdjek vele.

De előbb-utóbb kitalálom.

– Azt nem kétlem. Csudára értesz a haszontalan dolgok előállításához.

– ***Oká-szan***,⁴ én művész vagyok! És ahogy azt az én tiszteletre méltó rajztanárom szokta mondani: „A művészetnek semmi haszna, épp ezért nélkülözhetetlen!”

– Túlságosan is hallgatsz rá. Á, megvan, amit kerestem!

Kumiko copfjait az anyukája a gumi köré tekerte és hajtúkkal rögzítette.

⁴ *Oká-szan*: „anya, anyuka” japánul.

A kontyocskák tetejébe egy-egy rózsaszín pomponnal díszített, csinos kis fésűt tűzött. Kumiko kiment a fürdőszobába, hogy megnézzze magát a nagy tükörben. A tarka virágmintás piros kimonó nagyon jól állt neki.

– Na? – kérdezte tőle az anyukája. –

Ugye, milyen elbűvölően festesz benne?

– Igen, nem rossz...

Kumiko rámosolygott a tükörképére.

Épp ekkor csendült meg a bejárati harangocskák bájos muzsikája.

– Mi vagyunk azok! – kiáltotta két gyerekhang.

Mielőtt Nono és Miva, az ikrek beléptek volna, az ajtó előtt levették a cipőjüket.

– ***Konnicsiva!***⁵ – köszöntötte őket Nidzsimi. – Hogy ti milyen szépek vagytok!

⁵ *Konnicsiva*: „Jó napot!” (csak délután használt köszönés).

Maho, akinek a kimonója ugyanabból a rózsaszín és piros kelméből készült, mint a lányaié, könnyedén meghajolt, hogy üdvözölje sógornőjét. Kumiko ebben a pillanatban ért oda. És legszívesebben futva el is menekült volna. Az volt az érzése, mintha a tél hatolt volna be a házukba, annyira jeges volt Maho. De erőt vett magán, és köszönt a nagynénjének.

– Kumiko! – húzta el a száját Maho. – Nem mászkálunk **zóri**ban a lakásban!
– De most a fotó kedvéért muszáj a lányoknak magukon tartani a **zorit**! – mondta gyorsan Nidzsimi. – Gyertek, lefényképezlek benneteket a kertben!
Kár, hogy még alig van virág a cseresznyefán!

A három gyerek követte és élvezettel pózolt a gép előtt. Maho bosszús arccal várta őket a lépcső tetején.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hol vannak a babák? – kérdezte Nono. –

Látni akarjuk a babákat!

– Süti van? – tette hozzá a testvére.

– Miva! – reccsent rá a lányára Maho. –

Ez udvariatlanság!

Miva lesütötte a szemét.

– Bocsánat!

Kumiko odahajolt hozzá és azt suttogta:

– Igen, van...

Maho még a saját lányaival is undok volt.

Minden esztendőben március harmadikán a japán otthonokban megtartják a *Hina-macurít*, azaz a Babák ünnepét, amit a kislányok tiszteletére rendeznek. Ilyenkor úgy bánnak velük, akár a hercegkisasszonyokkal, gyakran meg is ajándékozzák őket. A legfontosabbak azonban a babák, amelyek nemzedékről nemzedékre öröklődnek.